

Medlem Hr. Pinstrup. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup kan heller ikke være i Tvivl om, hvor Pengene skulde gaa hen. Jeg vil henvise til, hvad det ærede Medlem Hr. Pinstrup har været med til at indstille. Det findes i Meddelelser om Den overordentlige Kommissions Arbejder Bind 14, Side 7017. Her er det ærede Medlem Hr. Pinstrup med til at indstille, at hvis det viser sig, at vi faar for mange Skind og Huder, og der skal eksporteres, saa skal Pengene, der erlægges af Eksportørerne, indgaa i Statens Kasse. Det har det ærede Medlem selv været med til at foreslaa.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det paagældende Afsnit af den Indstilling, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup sammen med mig og med Professor Birck, Direktør Heilbuth, det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs) og Landstingsmand Jeppesen har været med til at foreslaa. Det hedder dér: „I de Tilfælde, hvor Huder og Skind, der efter Ordningens Ikrafttræden er indkøbt til Maksimalpris hos Producenterne, gøres til Genstand for Eksport, gaas frem paa følgende Maade. Af Differencen mellem Maksimalpris til Garver og Eksportpris faar Eksportøren — for Vægtvarer 5 Ø. pr. kg og for Stykvarer et i Forhold hertil nærmere fastsat Beløb — plus 10 pCt. af Differencen mellem Prisen til Garverne og Eksportprisen, hvorefter det overskydende Beløb indgaaer i en Kasse, der afholder Dækningsudgifterne for de ved Eksporten eventuelt lidte Netto-Tab. Saafernt de af Garverierne under Fabrikationen frasorterede Huder og Skind bliver Genstand for Eksport, indgaaer Differencen mellem den af Garverne for bemeldte Parti betalte Pris (eventuelt Maksimalprisen) og Eksportprisen i samme Kasse. Eventuelt Overskud i denne Kasse indgaaer ved Ordningens Slutning i Statskassen“.

Det har det ærede Medlem Hr. Pinstrup været med til at indstille, og saa kommer det ærede Medlem nu og vil give det Udseende af, at der er begaaet en forfærdelig Uret: det var en Selvfølge, at disse Penge, der her var Tale om, uden videre skulde deles ud. Men det ærede Medlem har, som paavist, selv været med til at indstille, at Pengene skulde indgaa i Statskassen, og at de skulde blive dér.

Naar jeg i det hele taget lod mig bevæge til at gaa med til den Ordning, hvorved der fandt en Fordeling Sted af 1 900 000 Kr., saaledes som jeg anførte, skyldtes det, at det kun ved at indgaa derpaa var muligt at faa Hudeordningen revideret, at faa den givet en saadan Form, at man kunde fort-

sætte Arbejdet med den. Det var ikke en Overenskomst, der gjaldt, som den ærede Minister sagde, for al Fremtid. Det var en Overenskomst, der blev sluttet, uden at jeg var med til at træffe den, mellem det ærede Medlem Hr. Pinstrup og andre, ikke en Overenskomst for al Fremtid, men en Overenskomst, der skulde gælde indtil videre. Det ærede Medlem ved meget vel, at denne Overenskomst om de 1 900 000 Kr.s Fordeling tillige gik ud paa, at Hudeordningen skulde vedblive at bestaa. Og den højtærede Landbrugsminister var med til at sanktionere den, det er jeg vidende om efter de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Pinstrup Gang paa Gang er kommet med i Den overordentlige Kommission.

Det vil altsaa sige, at Landbrugsministeren har været med til, for at Landboerne kunde faa Andel i disse Penge, at forlænge den af ham selv som umulig stempede Hudeordning. Jeg tror derfor ikke, Landbrugsministeren skal have nogen Ulejlighed med at beklage mig; derimod beklager jeg, og jeg har i høj Grad Grund til det, at Landbrugsministeren mener sig kaldet til at staa heroppe og korrekse Medlemmer af dette Ting og give det Udseende af, at de har talt paa utilbørlig Maade. Det tilkommer ikke den højtærede Landbrugsminister, det er kun Formanden, der kan dømme om den Ting. Jeg vil, ganske uanset om det falder i den højtærede Landbrugsministers Smag eller ikke, naar som helst tillade mig at gøre de Bemærkninger, jeg finder Anledning til at gøre om Arbejdsløsheden her i Landet. At den ikke interesserer den højtærede Landbrugsminister, at den for ham intet betyder, er jeg vel vidende om, det behøver den højtærede Landbrugsminister aldeles ikke at demonstrere ved Bemærkninger af den Art, som han lod falde overfor mig.

Den højtærede Landbrugsminister til- lod sig endogsaa at sige, at det Forslag, jeg havde stillet, var et Forslag af den Beskaffenhed, at jeg akkurat lige saa godt kunde have stillet Forslag om, at Pengene skulde gaa til et Sindssygehospital. Jeg vil ikke haabe, at Sindssygehospitaler skal blive i den Grad nødvendige, at vi skal stille Forslag om til dem at anvende Beløb, der har saa lidt med Sindssygevesenet at gøre som det Beløb, her er Tale om; men paa den anden Side vil jeg ogsaa udtale Haabet om, at den højtærede Landbrugsministers Hovedpine ikke maa blive alt for omfattende; saaledes at han fremdeles i nogen Maade kan bevare Muligheden for at sidde paa den Plads, han sidder.